

Rozhled 4

Činnost CED se uskutečňuje za finanční podpory MK ČR. Statutární město Brno finančně podporuje Centrum experimentálního divadla, příspěvkovou organizaci.

WOLF: TADY A TEĎ

„Tady a teď“ je název výstavy, kterou zahajujeme tady a teď v galerii HaDivadla. Tady a teď představujeme Jana Wolfa a jeho obrazy a objekty vzniklé v posledních

několika letech, tady a teď probíhá vernisáž (na obrázku nahoře), tady a teď se projevuje absolutno prostřednictvím umění.

(pokračování na zadní straně)

Srdce z vosku na Provázku

Srdce ze zbytků svíček, coby pocty zesnulému prezidentu Havlovi, bylo před vánocemi vystaveno v Divadle Husa na provázku.

(pokračování na straně 2)

Smalty Alexandry Horové

Smaltované závěsné obrazy akademické malířky Alexandry Horové jsou k vidění v galerii Provázek až do března.

(pokračování na straně 2)

SLOUPEK

Hysterická kampaň před první všelidovou volbou prezidenta republiky skončila, výsledek je znám a nyní čekají společnost již jen „prkotiny“, jakými jsou např. rušení Ministerstva kultury, respektive jeho včlenění do administrativy Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. To zase pro změnu připravuje nějakou skrytou formu placení školného, dále se chystá vyvádění peněz z důchodových účtů na účty privátní a předávání miliardových majetků církvím v zemi, která je z 80% ateistickou. Inu, každý chemik přeci ví, že když nalejeme sloučeninu X ke sloučenině Y, vyvoláme chemickou reakci, jejíž výsledky můžeme očekávat, použijeme-li přesná a ověřená množství daných látek. A když takový chemik spravuje státní pokladnu, to teprve může nastat ta pravá reakce.

Obrazy Jiřího Lopoura odhalující pátou dimenzi naší reality byly vystaveny v Hrávém baru – více na straně 3.

Miroslava Maixner & Elisabeth-Marie Matýšková v Katakombách

Od prosince do ledna probíhá v galerii Katakomy výstava obrazů a kreseb Miroslavy Maixner a Elisabeth-Marie Matýškové (na obrázku vlevo – pohled do instalace). Hned po skončení této bude následovat další, a to v Domě pánů z Lipé na nám. Svobody.

(pokračování na straně 3)

Výstavní subjekty v tomto čísle:

Galerie Katakomy

CED, p. o., Zelný trh 9, Brno
www.galerie-katakomy.cz

Galerie Provázek

Zelný trh 9, Brno
www.provazek.cz

Galerie HaDivadla

Poštovská 8D, Alfa pasáž, Brno
www.hadivadlo.cz

Galerie Třináctka

Pánská 13, Brno
www.trinactkabrno.cz

Dům pánů z Lipé

Náměstí Svobody 17, Brno
www.dpl.cz

Hráv bar

Václavská 6, Brno
www.stolnitenisbrno.cz

Srdce z vosku na Provázku

Srdce pro Václava Havla autorů Lukáše Gavlovského a Romana Švejdy bylo vystaveno na Alžbětinské scéně Divadla Husa na provázku u příležitosti 1. výročí úmrtí Václava Havla. Je vyrobené z vosku ze zbytků svíček, které nosili lidé spontánně k pietním místům po celé republice vloni jako vyjádření svého vztahu zesnulému prezidentovi. Spontánnost, jakou velká část národa projevila se smrtí Václava Havla, vrátila na pár dnů celou naši zemi do listopadových a prosincových dní roku 1989, do vzpomínek nesentimentálních a živých, kdy ani pompéznost státního pohřbu organizovaného z nejvyšších míst nic nezměnila na upřímnosti prožívaného smutku.

V prosinci 2012, v den výročí, proběhlo v Divadle Husa na provázku odhalení srdce spojené s divadelní performancí v režii uměleckého šéfa Vladimíra Morávka. Srdce z vosku si mohou zájemci prohlédnout až do měsíce března. Alžbětinská scéna je přístupná v podělí až pátek od 15.00 do 18.00, v neděli od 9.30 do 18.00, v sobotu je uzavřena.

*Alžbětinská scéna
Divadla Husa na provázku
Lukáš Gavlovský, Roman Švejda
Srdce pro Václava Havla
Odhalení 17. prosince 2012
Instalace potrvá do 31. března 2013*

Alexandra Horová – Smalty

V galerii Provázek probíhá od začátku ledna až do začátku března výstava smaltů akademické malířky Alexandry Horové. Technika smaltu je charakteristická živostí barevných odstínů, které neblednou a neztrácejí se, jsou trvanlivější než leckterá barva. K tvorbě smaltovaných obrazů však nestačí

mít ateliér, k tomu je potřeba celá smaltovna. Tematicky se smalty Alexandry Horové na výstavě týkají jednak věcí běžných, člověka obklopujících, jako je jeho prádlo či předměty z interiéru – tedy věci člověku nejbližší nejen fyzicky, ale i emocionálně. Kromě toho jsou zde námětově zastoupeny i siluety portrétů a postav, rovněž v jakýchsi intimních polohách.

Mimo smaltované obrazy se zabývá také šperkařskou činností, má za sebou řadu samostatných i kolektivních výstav a účast na řadě symposií nejen šperkařských, ale zabývajících se i výše zmiňovaným smaltem.

*Vlevo: Smaltovaný obraz Alexandry Horové
Bez názvu*

Vpravo: Smaltovaný obraz Alexandry Horové – Polibek

*Galerie Provázek
Alexandra Horová – Smalty
7. ledna – 1. března 2013*

Dvě výstavy ve Třináctce: Pavel Herman

Výtvarník, ale také hudebník a zpěvák, frontman kapely Metalurg vystavuje své olejomalby v galerii Třináctka.

Radka Filipová

Inspirace vlastními zážitky: Pijáci (2013), Poselství o konci světa (2012), U doktora (2013), to je hlavní tematické vymezení smaltovaných obrazů Radky Filipové, které jsou vystaveny v galerii Třináctka. „Radka Filipová se představuje jako umělkyně s výrazným ‚smaltovaným‘ rukopisem, jehož specifikum tkví v mnohovrstevnatém, trojrozměrném a mírně pitoreskním chápání světa.“ (in: Kateřina Lahodová – Umění smaltu Radky Filipové, www.kulturissimo.cz)

*Galerie Třináctka
Pavel Herman – Obrazy
Radka Filipová – Obrazy
10. ledna 2013 – 9. února 2013*

Miroslava Maixner & Elisabeth-Marie Matýšková v Katakombách

Matýškovou. Témata jejich obrazů a grafik jsou velmi prostá – Miroslava Maixner se věnuje téměř výhradně figurálním námětům a dnes 12 letá Elisabeth do svého zorného pole zabírá i zvířata, krajinky a zátiší. Nejvýraznějším společným aspektem jejich práce je tvorba podle živého modelu, a to v přirozených nenaaranžovaných situacích. Prvotní pohnutkou pro jejich tvorbu je tedy pokus vyjádřit svůj názor, zapsat emoci barvami a linkou co nejpravdivěji a současně s ohledem na diváka – jedním z podstatných rysů jejich práce je sdělnost. Ať už se vzorem pro jejich díla stanou přátelé, rodina, jablko na stole, krajina, nebo foto divokého zvířete...a ať už zvolí jako

Galerie Katakomy
Miroslava Maixner – No. 005
Elisabeth-Marie Matýšková – „První“
6. 12. 2012 – 27. 1. 2013

Dům pánů z Lipé
Miroslava Maixner – No. 006
Elisabeth-Marie Matýšková – Lidé
v mých obrazech
1. 2. 2013 – 28. 2. 2013

Na této výstavě nenajdete víceúrovňové výpovědi o otázkách, které trápí lidstvo... ani minimalismus v jakémkoli módním odstínu. Ptáte se, kdo to tu vystavuje a co vlastně? Dvě rozdílná přijímení ve skutečnosti prezentují jednu krev – matku Miroslavu Maixner a dceru Elisabeth-Marii

suchý nebo voskový pastel, tužku, komixový fix anebo akvarel, výsledkem je jejich bezprostřední názor na dané téma. Přijďte ochutnat z jejich šálku čaje...třeba zjistíte, že je to ten váš.

*Vlevo: Miroslava Maixner na vernisáži
Vpravo: E.-M. Matýšková – Autoportrét*

Jiří Lopour – Odhalení páté dimenze

Již druhá výstava se odehrála ve zcela specifické výstavní prostře – v Hravém baru, jež je součástí ping-pongové herny na ulici Václavská v Brně, v areálu bývalé Vlněny nedaleko Mendlova náměstí. Tentokrát to byla ucelená série vícedimenzionálních kreseb (foto uprostřed) Jiřího Lopoura, které dominovaly jednak kresba v životní velikosti (Životní dílo – foto zcela vpravo) a jednak výtvarné uchopení páté dimenze (foto nahore). Sám autor ke svým kresbám řekl (kráceno):

Pečlivým rozborem za letu mnou standardně vidaných světelných barevných obrazců jsem došel k dogmatu, že se jedná o časoprostorové stopy Života, které jsou uchovávané ve fotonech jako v kapsách. Po roz-

šíření vnímání (v posledních dnech mám pocit, že nemusím jíst, prána za dveřmi?) je skryté odhaleno. Jako zářný příklad mi posloužil můj obyčejný froté ručník, na němž jsou obrázky dobře patrné, neboť se do něj často utírám. A ono 3Deizování obrázků je jen skládání vrstev fotonů na sebe a jejich zprůhlednění. (...) V noci se mi zdál podivný sen. Ležel jsem na nějakém lůžku na kolečkách v jakési vyšetřovně, doktor, který se podobal jednomu fotbalistovi z 80. let, mi něco fixem čmáral po břicho a v místnosti zalité světlem jsem po levé straně viděl ležet na jiném lůžku postavu, kterou někdo zakryl mým Životním dílem a skrz ni ji dva velcí trpaslíci rozřezávali podélně skalpelem. Když jsem odsud odcházel, dořezali a

jedna polovina se odloupla jak rozpulený kokos. Nedělejte mi tu bordel, kluci! povídá pan doktor a na mě se otáčí slovy: No vidíte, ani to nebolelo!

Hravý bar
Jiří Lopour – Odhalení páté dimenze
16. listopadu 2012 – 30. ledna 2013

ROZHLED vydává nakladatelství STYLOS ve spolupráci s Centrem experimentálního divadla, p. o.; hlavní editor: Josef Bubeník. Ředitel CED: prof. Petr Oslzly; manažer Projektu CED: Ondřej Navrátil; foto: Archiv CED, Kateřina Dubovcová a Jan F. Pavlíček; © STYLOS a CED, p. o., 2013
Kontakt: inforozhled@email.cz

WOLF: TADY A TEĎ

Tady a teď sledujeme rozměrná malířská plátna s kompozicemi, kde se harmonicky doplňují barevná plošnost s dramatickou lineárností a jsou dynamizovány pastózními nánosy barev. V kontrastu k těmto plátnům jsou zde obrazy-objekty, v nichž je plasticita dotažena až do trojrozměrnosti. Jsou to objekty, tzv. embalingy, pro které je charakteristická metoda malířského postupu, nikoli postupu sochařského. U těchto objektů Wolf nejprve vytvoří jádro z pevného materiálu (u některých sádra, u jiných nejrůznější textilie či plastové sáčky stažené provazy do tvrdé kompaktní hmoty apod.), na které pak po vrstvě šepsu nanáší další množství vrstev olejových barev. Tyto vrstvy však nenanáší během jednoho tvůrčího aktu, ale vrství je po léta (v některých případech i po desetiletí) a vytváří tím trojrozměrnou malířskou kompozici, na kterou však nesedí žádná z dnešních zaběhlých kunsthistorických teoretických klišé, a proto se ti povolání (míním tím výtvarné teoretiky spravující sbírkové fondy oficiálních galerií a muzeí) tváří, jakoby nic takového zatím neexistovalo. (Každému, kdo se zabývá dějinami umění, je jasné, že z dlouhodobého hlediska je tento postoj neudržitelný, avšak vzhledem ke krátkodobosti našich životů s tím nic jiného asi neuděláme.)

Ale zpět k výstavě: chceme-li dnešní tvorbu Jana Wolfa přiblížit divákovi, není od věci podívat se do jeho vlastní minulosti. Na počátcích stojí fantastně-surreální kompozice temnosvitně barokního vzhledu. V této době – mluvím o druhé polovině 60. let – byl Jan Wolf zároveň aktivním hudebníkem, divadelním autorem a režisérem, básníkem, iniciátorem řady kulturních počínů (Proemium v Českém Krumlově, prezidentem Umělecké besedy Zlatoroh v Brně a řady dalších), v 70. letech se pak – do velké míry vinou normalizačních společenských pohybů – začal věnovat ve svém „exilu“ na Vysočině (kromě profese učitelské) hlavně krajině, tedy krajinomalbě. Avšak i člověk a dění kolem něho je jedním z ústředních témat Wolfovy tvorby, která se v polovině sedmdesátých let stává středem jeho veškeré činnosti; v této době totiž přechází zcela na volnou nohu, a malbě se tak od této doby může věnovat sto-

procentně až do současnosti. Z hlediska formy měl tento přerod od temnosvitných kompozic ke vzdušným krajinomalbám dva důležité aspekty: vedl k rozvolnění a odlehčení maleb, kdy odlehčenost rukopis-

Nahore: Instalace výstavy obrazů Jana Wolfa v Galerii HaDivadla.

Dole: Jan Wolf

Autor podepisuje návštěvníkům katalogy.

Návštěvníci sledují televizní záznam dokumentu o tvorbě Jana Wolfa.

ná jde souběžně s obsahovou; přivedl Jana Wolfa od závislosti na nadřízených orgánech k závislosti volnotvorbové – tedy k jisté formě nezávislosti. K oné ryzí tvůrčí nezávislosti, která se odráží i na této výstavě.

Osmdesátá léta jsou pak ve znamení jednak vyvrcholení krajinářské tvorby, a to monumentálním obrazem „Panorama města Brna“ (byl umístěn na KNV Brno, dnes na Ústavním soudě v Brně), a jednak dalším rozvinutím paralelní tvorby tzv. volné, ve které zúročuje svou fantastně-surreálnou polohu a zároveň znalost krajiny – a myslím tím nejenom znalost malířskou, tedy rukodělnou (která zde samozřejmě hraje svou nezastupitelnou úlohu), ale onu znalost vědomí krajiny, vědomí její historie a povědomí, co je nad ní i to, co je pod ní – tedy pod zemí, čímž narážím na Wolfovy speleologické výzkumy v Býčí skále, kam jako dlouholetý speleolog přináležel.

Dostali jsme se tímto do posledního dvacetiletí autorovy tvorby, které je mimo jiné poznamenané aktivní spoluprací a spolutvorbou na poli současného surrealismu jedná se o kontext český, tedy aktivity skupiny Stír Up (jejímž je také členem) a širšího okruhu spřízněných s touto skupinou (vydávání časopisu STYXUS, aktivity kolem galerie Čertův ocas na Mohelském mlýně apod.), a také o spolupráci a spolutvorbu v kontextu mezinárodního surrealismu (kolektivní výstavy v Belgii, Portugalsku, v Chile a na dalších místech). V neposlední řadě jde i o kontakty osobní, jako jsou naši společní přátelé: Arnost Budík v Bruselu v Belgii, Miguel de Carvalho v Portugalsku, John Welson ve Velké Británii, výtvarnice Amirah Gazel z Kostariky apod.

Vystavené obrazy – a nenechme se zmást trojrozměrností některých z nich (pořád jsou to obrazy) – jsou jen nepatrným fragmentem a malým poodhalením Wolfovy výtvarné tvorby, jsou ukázkou nové figurace, jíž je Wolf, coby stálíce brněnské výtvarné scény, jedním z hlavních představitelů a jsou postmoderním zúročením živých tradic moderního výtvarného umění.

Josef Bubeník – Zahajovací řeč (kráceno)

Galerie HaDivadla
Jan Wolf – Tady a teď
4. prosince 2012 – 30. ledna 2013